

Вирджиния Блак

**(Е)ЦЕНАТА
НА
СВЕТУ ЖИТЕ**

С благодарност на Юлия Абът

МОНТ

Copyright © 2019 Вирджиния Блак (Гергана Дечева)

Още от автора:

I have strong Jaws – 2011 г.

Къщата на светулките – 2017 г.

Хотел Алберта – 2018 г.

Всички права са запазени. Никая част от тази книга не може да бъде препечатвана по какъвто и да е начин – ръчно, фотографски или електронно, или под формата на фонографски запис; не може да бъде съхранявана като компютърен файл, излъчвана или копирана за обществено или лично ползване, освен кратки цитати за статии и рецензии, без изричното писмено съгласие на издателя.

Вирджиния Блак

(С)ЦЕНАТА НА СВЕТУЛКИТЕ

Снимка на корицата: Фото студио Нана
photostudionana.com
0887 882 161

Дизайн на корицата: МОНТ ООД
Компютърен дизайн: МОНТ ООД
© Вирджиния Блак

Email: gergana_decheva@abv.bg

Фейсбук: <https://www.facebook.com/Gergana-Decheva-1517562125170499/>

Печат: МОНТ ООД
Тел. 02/8687117; 02/8682930; E-mail: mont_ood@abv.bg
www.mont.bg

ISBN 978-619-169-177-7

Съдържание

ПРЕДГОВОР	5
(С)ЦЕНА I ERRORтичен роман	7
Азбуката на любовта на Джо	48
Какво е искал да каже авторът (<i>Джо</i>)	51
(С)ЦЕНА II КЪЩАТА НА ДЪЖДОВЕТЕ	53
Огледалото на миналото	54
Блек Рам	54
Теменугите	61
В пукнатината на секундата (<i>Сълзица</i>)	66
Ръкавите на пуловера ми (<i>и тук сме на онова място, където ни остави „Къщата на светулките“</i>)	69
Болна ли съм, докторе? (<i>Йоана</i>)	73
In Bloom (<i>Алберта</i>)	78
Набръчкани (<i>Рей</i>)	83
Когато светлините угаснат (<i>Джо</i>)	88
Детски панаир (<i>Рей</i>)	91
Кое момче? (<i>Йоана</i>)	93
Лъжиците (<i>Лъки</i>)	97
Лъжици (<i>Алберта</i>)	99
Хардкор (<i>ДоСад</i>)	106
Събрание (<i>Джо</i>)	109
За хората и листата (<i>Ана</i>)	116
Пей си Пенке, кой те слуша (<i>Фреди</i>)	121
Писмото на Ида	124
Телевизорът (с комара) (<i>Джо</i>)	128
По-рано същата вечер (<i>Станзи</i>)	134
Пожарът (<i>ДоСад</i>)	138
Луната (<i>Йоана</i>)	141
Кълви докато му дойде акълът (<i>Кори</i>)	142
Какво е това? (<i>Рей</i>)	144
Писъци (<i>Джо</i>)	146
Какво сме? (<i>Рей</i>)	148

Втасахме ли я? (<i>ДоСад</i>)	152
Тенджери и рокли (<i>ДоСад</i>)	156
Какво става с приказките? (примерен тенджеризъм)	162
Игра на семейство (<i>Ана</i>)	164
(С)ЦЕНА III КЛЕЧКА ОТ КИБРИТ	169
Наръчник за излизане на срещи (<i>Джо</i>)	174
Причини да не вдигам телефона на Дон (<i>Джо</i>)	178
Още причини да не вдигна на Дон (<i>Джо</i>)	191
Причини да престана да ѝ звъня (<i>Дон</i>)	195
Клечка от кибрит	200
Алтернативен край	201
(С)ЦЕНА IV ХОТЕЛ АЛБЕРТА - НОВО СЕВЕРНО КРИЛО	205
Празници на поезията „Алберта“	206
Сладко (Кулинарен салон „Алберта“)	208
Искам да стана (Начално училище „Алберта“)	213
В левия ъгъл – кебапчето (Боксов ринг „Алберта“)	218
Бяла роза за Москвича (Автосалон „Алберта“)	221
Детска пързалка „Алберта“	226
Прозиращо (Изложбена зала за сувенири „Алберта“)	230
Мъди Уотърс (Басейн „Алберта“)	233
Поседни (Железопътна гара „Алберта“)	237
Подметките (Обущарки услуги „Алберта“)	242
Слушалка (Музикален магазин „Алберта“)	245
Шивашко ателие „Алберта“	247
Шиви	251
За автора	255

ПРЕДГОВОР

На всеки един мъж, който ми е казал „Обичам те.“

Сега, да не остане някой с впечатление, че говоря за една казарма мъже, но поне тези, които ги е имало, е редно да бъдат зачетени в оптимистичен дух и крепко настроение. В едно обръщение, че не ми се пише на всеки отделно.

Тъй.

Благодаря ти, че никога не ми направи палачинки (мекици, бухти, баница, други калорични храни) за закуска, за да мога да поддържам гъвкава и стройна снага.

Благодаря, че никога не ми донесе кафе в леглото, за да не вдигам кръвното от рано.

Благодаря, че никога не ми изпрати валентика, роза, шоколад, балон на празника на влюбените, за да мога да се чувствам специална и различна.

Благодаря, че никога не ми купи луксозно бельо (дреха, обувки, чанта, и т.н), защото нямаше да го харесам.

Благодаря, че ме научи, че умното е само умно и нищо повече.

Благодаря, че никога не ме излъга, че си женен/разведен/все още влюбен в бившата, и ми изгради солидни представи за истинското приятелство между мъж и жена.

Благодаря, че никога не ме поглези, защото как иначе щях да съм силна и да се оправям сама в тоя живот? ☺

Благодаря, че никога не предпочете мен пред друга, за да разбере къде е разковничето на мъжката душевност. ☺

Благодаря, че ме научи какво искат мъжете. ☺

Благодаря, че въпреки разделите, не ме забрави.

Благодаря, че все още ми позволяваш да виждам следите, които съм оставила.

Благодаря за романтиката.

Благодаря, че ме научи, че пържени картопки с майонеза и кетчуп е страхотна вечеря. Благодаря за липсващите обещания. Много ми помогнаха да не градя илюзии.

Благодаря за думите: „Красива си“.

Благодаря за думите: „Силна си.“

И: „Сама си.“

Благодаря за спомените.

И за парченцата от сърцето ми, които отнесе и не върна.
Да са ти на късмет.

Благодаря за сълзите – те правят очите ми така зелени.

И за смеха, за смеха, за смеха. ☺

И за протегнатата през монитора ръка, когато... де да знам и аз кога. Ноооо... понякога.

Благодаря, че ме научи, че любовта съществува.

Крехка, кратка, преходна, чуплива, режеща, дълбока, коварна и измамна. И толкова истинска ☺

Сега стига толкоз, бягайте да купите на жените и на приятелките си по една китка и една бутилка вино, че празници идат, ей ☺

Винаги НЕтвоя.

Аз.

(Е)ЦЕНА I

ЕРРОРТИЧЕН

РОМАН (Е)

Беше прекрасен зимен ден. Цяла нощ бе ваял сняг, а към обяд се изясни. Слънцето, далечно и немощно, погали падналите снежинки, запали ги, върна ги за кратко към живот и ги уби. Снегът се топеше бързо, както се топи заплата, и по улиците се затичаха кални потоци.

Сийка вървеше разсеяно и джапаше из локвите, минаващите коли я пръскаха, но Сийка беше сляпа и най-вече глуха за псуващите шофьори, понеже с придобитата си отвеаност, не забелязваше, че върви по платното. Беше се замислила за предстоящата вечер. У дома, сама, завита под юргана до брадичка с книжка в ръка.

Мина покрай едно заведение и забеляза красиво момиче на нейните години да размахва вилица със забодено пилешко сърчице пред опулените очи на млад красив младеж. Помисли си: *„Ето защо човек не трябва да се влюбва. Рано или късно забождаш нечие сърце или го размахваш пред очите на някакъв красавец. Кой харесва красиви мъже?“*

После се шмугна в супера и внимателно отбра дузина яйца от свободни кокошки. Насили се да помисли за вечеря. Усещаше глад, но не за храна.

Може би за знания? Да. Това е, за знания.

Гладна и жадна за знания, тя хукна към блокчето, спъна се както винаги в третото стъпало, счупи яйцата и махна безпомощно с ръка. Върна се до супера и повтори процедурата. След това отдели един час да вади черупките от яйцата. Остави ги в купа в хладилника и отвори Фройд.

Обеща си да спести пари и да иде във Виена, да види къщата на Фройд и да разбере защо той бе процъфтял точно там.

Сийка тъкмо бе записал да учи психология и във времето когато не чупеше яйца и не се препъваше по улиците, се ровеше в дебрите на човешката душа. Най-накрая бе успяла да разгадае какво сънува комшията, който ръмжеше като

нерез през вечер към 11:03 и силно съчувстваше на жена му, която стенеше немощно, неспособна да го извади от ужасните му кошмари. Комшията бе загубил домашния си любимец – хамстер на име Блеки, откъдето Сийка заключи, че хамстерът е бил черен, но не разбираше само едно: защо когато той сънуваше тези кошмари, винаги викаше „Мръдни ма!“

После влезе в малката си, кипра баня, с малка вана, малка тоалетна, малка мивчица и малко огледалце. След кратък пристъп на клаустрофобия, се почувства като Снежанка в къщата на седемте джуджета. Погледна се в огледалото, махна лещите и сините ѝ до преди малко очи я погледнаха обидено, кафяво, просълзено. Бузките ѝ бяха румени от топлинката на печката, по плътните ѝ устни, малко големи за това лице все още имаше следи от тъмночервеното червило.

Замисли се дали да не си иде на село за уикенда да види мама си и да вземе малко лютеница, че пролетта беше така далечна.

„Дали съм самотна? Не, не съм. Или може би съм? Та аз съм така млада, едва на двадесет. Рано е за всичко.“

После се сети за няколкото краткотрайни връзки с мъже от противоположния пол (Хахахаха. Ох, не мога се стърпя.) Бяха наистина кратки, половин час в кафене и веднъж на пица. Тези сегашни мъже не знаят да говорят. Никой не успя да се включи във фройдистките ѝ разговори и едва допи- ваха кафето. Понякога гледаше момичета на нейна възраст с по две деца и два развода зад гърба си и не спеше по цели нощи от злоба, но после си казваше: *„На кого му трябват такива неща, аз съм така млада, а и мама казва, че не ми е време.“*

Когато стана време за сън, тя угаси лампата и се сви в голия си, празен креват. Комшийката викаше звънко, комшията ръмжеше, стената вибрираше от скрибуцането на кревата им.

А навън ясното небе се беше накиприло в милиарди блещукащи светлинки. Луната, облечена в сребриста премяна плъзгаше нежните си ръце и галеше студената земя.

От време на време минаваше кола, такси, няколко младежи вървяха по улицата, смееха се и отпиваха от бутилка вино. В градинката пред блокчето на една студена пейка, гола и премръзнала, посиняла от студ бе седнала душата на Сийка.

– Защо си седнала там? – попита сърдито Сия.

– Тук, навън е студено, но при теб е и студено, и самотно.

Сия скърши джуки, върна се под дебелия юрган и зарида.

На другата сутрин, тъкмо тръгваше на интервю за работа, очите ѝ сини, бузите ѝ малко бледи, ноктите изгризани до месо, яркото червило прикриваше огромната язва отворила се докато бе гризала устната си цяла нощ, когато се случи нещо крайно необичайно.

Естествено Сия не предвиди, че стъпалата бяха заледени и на третата стълба се подхлъзна, засили се надолу с крака изпружени във въздуха и се приземи на тротоара. Почти заплака от болка. Задникът ѝ се подпали.

Но когато погледна нагоре, между изпружените ѝ крака стоеше ТОЙ. Очите му опушено червени, като на вампир, с ярки изпъкнали жилки (Сийка не знаеше, че бе пил домашна ракия до четири часа сутринта), устата му – с форма на печурка, косите му – с цвят на кромид лук. Изглеждаше като апетитна манджа. Даже се замисли че с осемнадесет яйца можеше да прави омлети с гъби и лук.

Той я погледна, оголи предните си зъби (горен ляв счупен), извади клечката за зъби от устата си, усмихна се мързеливо и сладно и каза с пресипнал глас:

– Прекрасни сини гащи, госпожице – и ѝ подаде ръка да стане.

– Благодаря. То... стъпалото...

– Нека ви изправим първо, млада чаровнице.

– Благодаря – каза Сийка и усети как не може да откъсне очи от деликатните му ноздри, които бълваха аромат на тютюн и спирт. Дишаше като змей.

– Приятно ми е, аз съм Сийка. Приятелите ми казват Сиси.

„Ти нямаш приятели“, нашепна злорадо душата ѝ,

докато си разтъркваше задника. Сийка мислено ѝ заби един тупаник.

– Приятно ми е, Сиси.

– Сийка! Какво нежно име! Аз съм Кръстьо. Казвай ми Крис.

– Като поп Кръстьо?

– Умна и красива!

Сия преbledня. Дали щеше да види тази кромидена коса отново?

– Да, ще те намеря – отговори той на неизречения ѝ въпрос. – Днес заминавам да нагледам бизнеса си в Колумбия, но ще се върна.

Сийка стоя дълго пред блока. Една кола я опръска. Тя извади четка, среса косата си, сложи още два пласта червило и тръгна за интервюто.

Животът си продължаваше. Хората вървяха слънчеви или лунни, усмихнати, тъжни, безразлични. Слънцето плахо затопляше премръзналите клонки на голите дървета. Последните снежинки се пускаха от клонките като безмълвни сълзи и политаха с лекия зимен вятър като кристали, въртяха се леко, танцуваха безгласно предсмъртния си танц. Белите лебеди на зимата.

А сърцето на Сийка зачака така както може да чака само едно влюбено сърце и си затананика песен. *„Под дебелия юргааан всички тайни ще ти даааам. Хонолулу има там... всички тайни ще ти даааам...тарарам-там-тирири-рам“* (Това го взех от едно телевизионно предаване „Улицата“; все се смее на тая част.)

Сийка не беше никак зле. Имаше стройна снага – метър и седемдесет и осем, тънка талия (как да не я скършиш на две), як бедър и още по-як глезен. Носеше косата си в различни цветове – според сезона: зимска тъмно русо, лете светло русо. Ту права, ту къдрава. Черните ѝ гайтанени вежди не бяха виждали пинцета, а клепките ѝ бяха натезжали от маскара. Когато вървеше по улиците, движеше ханша си

енергично, леко пристиснала кълки. Винаги носеше чантичката си малко над китката, ръката винаги свита в лакътя.

Всичко в Сия беше натюрел.

И в тази зимна утрин, когато видя любовта между краката си, тялото ѝ реагира съвсем натюрелно. Когато той тръгна и докато сърцето ѝ пееше, тя се опита да сложи крак пред крак и да направи стъпка напред, но не успя.

Зачуди се: *„Дали не съм пуснала корен?“*, а душата ѝ каза: *„Не си цвете за мирисане, какви корени чакаш да ти изникнат.“*

Сия дълго стоя на тротоара без да може да помръдне. Мина време докато разбере, че двадесет и един сантиметровият ток на ботушите ѝ опнати над коленете се бе забил между плочките. Сия се бе заклешила един вид, но кромидената глава бе станала кромидена точка на хоризонта (предполагам де, 'щото хоризонт не се виждаше). Ядно изу ботуша, стъпи на тротоара по хавлиени чорапи, нахлузени над тънките копринени такива и както дядо дърпа ряпа, така и Сийка започна да дърпа ботуша.

Мина мъж, хвана я за бедрата и задърпаха заедно. Обувката излезе, а мъжът се оказа простак.

– Аз не съм такава – викна Сийка и му изплющя шамар. Не беше силна, но по пръстите имаше девет пръстена и мъжът сви предната си опашка и избяга. Сийка беше като пума, като звяр, като... влюбена кучка, като антилопа и газела, като... знам ли и аз.

Реши, че е закъсняла за интервюто и се върна у дома. Седна пред лаптопа, написа в Гугъл Колумбия, Кръстьо, но нищо не излезе, освен красиви снимки от Колумбия и колумбийско кафе, колумбийска пудра захар и колумбийска вратовръзка.

„Ах, как искам да пътувам... Да видя пудра захар от чужбина и да прегръщам мъж с колумбийска вратовръзка“ (макар че така и не разбра, защо изображенията бяха така ужасяващи). Заблеяна в тавана, заплеснала се в мечти, изведнъж се сепна.

„Ще ида да си купя глобус и ще си го въртам.“

И както беше по пантофи, кафеве хавлиени чорапи и

сини гащи под шотландска поличка, тя хукна към книжарницата. За нейно голямо учудване, там имаше опашка. Около дузина екзалтирани жени подскачаха като пред тоалетна от крак на крак и чакаха книжарката да се върне от „Идвам след малко“ и говореха оживено, караха се, даже две се сбиха.

– Не, ма, Съни, ней тъй. Той не ѝ дава да спи в леглото му, ма.

Очевидно спореха за нещо, за което само Сия (Сиси) не знаеше.

Книжарката дойде, опашката се люшна напред, избухнаха още няколко локални конфликта и всички дами се втурнаха да купуват нов еротичен бестселър.

Сийка реши да си купи, че ѝ се стори лъскав отвън, а и имаше вратовръзка на корицата. Купи и един глобус и тръгна.

Забравила, че е по пантофи, тя се залута като спяпа пеперуда. Глуха за клаксони и подсвирквания, тръгна по улиците като едно от братчетата на Гаврош, само дето гладът ѝ беше за любов, а „светлините на деня все тъй празнично блестяха“ както се казва в това тъжно стихотворение на Смирненски. В сърцето ѝ бе мрак.

Любовта е като падане на улицата. Хлъзгаш се, падаш, ставаш, заклещваш се, ходиш като лунатик по пантофи и всичко това заради един кромид лук със счупен горен зъб.

„Ах, ако можеше да го видя по потник...“

Любовта освен спяпа, е и нерационална.

Неусетно бе започнал да се спуска мрак. Сия така и прекара деня в лутане с глобус и книга. Огледа се. Не познаваше района. Обзе я паника. Хората бързаха да се скрият на топло. Пръстите на Сия бяха посинели и мокри, бе успяла да падне само петдесет и три пъти, коленете ѝ бяха разранени, забърза да намери спирка.

И тогава, тъкмо когато с напльнчен пръст почистваше глобуса от калта от една локва, се случи нещо най-неочаквано.

Обърна очи нагоре към тъмнеещото индговосиньо небе и видя голям червен неонов надпис

„Columbia bar and grill @ shkembe chorba with chesan“

Сърцето ѝ скокна и се сети за НЕГО и малка топлинка,

като *candle in the wind* плахо засия в сърцето, корема, далака, жлъчката, червата и чак до слабините. Инстинктивно притисна кълки и веднага след това се строполи в малката кална локвичка.

Защото ТОЙ седеше на една самотна маса, разгърдил самотни космати гърди в тоя студ, с разрошена самотна кромидена коса, няколко самотни косъма в ушите и три в носа, угрижено, самотно тъжно лице. Пред него димяха три самотни цигари, пресегна се към чашата с концентрат, обърна рязко глава назад, издумка съдържанието на екс, преблещи самотни очи, столът се огъна под тежестта му и падна самотно назад.

Кръстьо... хм... Крис... бе паднал с вирнати самотни крака зад масата, Сия лежеше по сини гащи в локвата и с отворена уста така че сливиците и яйчиците ѝ простиваха едновременно, луната се усмихна снизходително, после леко се изкиска, всички звезди заблещукаха весело, защото любовта преди да стане възход, може да е и падение.

Сийка стана, нахлузи пантофите, кал се стичаше по стройните ѝ бедра, грабна глобуса и книгата и закрачи към него. Би направила всичко да усети мекотата на кромидената коса между пръстите си, но първо... „*Да ида да го вдигна и да завлека у нас.*“

От Колумбия се носеха тъжни трели. Сиси тръгна със ситни, тихи крачки към вратата на бара. Там, като опърпана паяжина се вееше един гирлянд от Коледа с две топки и една камбанка. В това време душата на Сия седеше гола и премръзнала на тротоара и клатеше глава като майката на Сия, която броеше фасовете ѝ в пепелника.

„*Има малки, има и големи крачки, ако крачиш бързо, не мислиш много, ако крачиш със ситни, имаш време да мислиш, но ти така или иначе не мислиш, така че няма значение как вървиш.*“ Сия я гледаше с почуда. Как можеше да се сформира такава дълга мисъл в една душа?

Напъна вратата и едва не падна в кишата пред входа.

И барманът едва не падна като видя Сия обути като селска кифла. Идеше му да извади онази значка, която неотдавна бе паднала от една клиентка. На значката пишеше „*бматка*“.

Но господи, какви крака! И каква липса на пола!

Барманът беше загорял ерген на около петдесет, също и загорял мошеник. Кръстьо не се сещаше да му дава заплаща и Никифор (галено Фори) си плащаше сам и беше много щедър към себе си.

Сия застана пред него, сложи глобуса и книгата с вратовръзка на корицата на бара и каза:

– Кофа с лед и една текила. И сол.

Никифор я погледна със зейнала уста. Една муха влезе в нея, припадна от дъха на анасон и остана на езика му с изпружени крака. Никифор я изплю и тъкмо да се намеси за леда, Сия добави с кадифен глас като във филм на Линч (примерно „Синьо кадифе“):

– И едно от това дете е пил джентълменът на земята.

Никифор преглътна и се засили към склада да търси някоя бучка лед, а Сийка прокара пръст по плота и си каза: „*Тук с шкурка трябва да се чисти.*“ Забарабани с пръсти в очакване. Кръстьо все така лежеше на пода с оцъкдени очи. Клечката за зъби бе паднала като бойно знаме до него. Сия се приближи и видя над сърцето му друго татуирано сърце. Сърце, увито в тел, на която беше закачено нещо като парцал с името „*Стойка*“.

Кофти татуировчик.

Тая тел се забодде в сърцето на Сийка и за първи път в очите и другите ѝ органи ѝ лумна пламъкът на ревността.

„*Стойка ли? Ей ся щц дам една Стойка.*“

В този миг Никифор се върна с пет бучки лед и няколко капчука. Като няма, няма, дето се вика. Пък и каквото има.

Сия закрачи към бара. Никифоровото чело се къпеше в прясна и засъхнала пот, няколкото косъма прехвърлени от едното ухо през темето та чак до другото бяха настръхнали. Сийка се приближи с неплахи и неситни стъпки, взе един капчук в ръка, върна се до тялото на кромидения любовник и клекна над главата му. Полата ѝ се качи на кръста.

Никифоровата пот шуртеше на ручеи, по радиото зву-

чеше истеричният бебешки глас на Доли Партън от цицестия ѝ период. И точно преди Сия да забодее капчука в ноздрата на Кръстьо, той отвори едно око. Приличаше на червено топче за тенис на маса, а след като видя сините гащи над главата си, топчето за малко да изскочи. Сийка викна към Никифор:

– Кофа вода, моля. Мерси.

И преди да довърши изречението Никифор вече търчеше със зелена пластмасова кофа за вода. Кръстьо се опита да завърти червеното топче, дори да отвори и другото и в мига в който каза шепнешком:

– Боже какви прекрасни устни! – (имайки предвид гледката над очите си), Сия се изправи, грабна кофата, лисна водата отгоре му, метна се по пантофи на стола на бара, обърна текилата, тръсна глава, нежният ѝ профил стана още по-нежен, Никифор усещаше силни болки в топките, а Кръстьо вече подскачаше на крака и вресчеше като облян с леден душ. Хах.

Видя Сия, устата му се отвори бавно, дори плавно, стон на боготворене се откърти като стара мазилка от гърдите му и се опита да каже името ѝ, но излезе нещо като *Тсика*.

Никифор, който имаше възпалено ухо от доста време, чу „мастика“ и веднага наля.

Сийка хвана глобуса и тръгна към кромидената глава.

– Колумбия ли? Бар и грил и лютеница! И Стойка. И плешив малоумен барман и мухи посред зима, и мръсен плот. Аз не съм такава! Защо ме излъга? – едва преглътна стона си.

– Сийче, н’дей тъй. Колумбия ми е бизнес. Седя тука и се напивам от мъка. По теб, Сийче. Защото аз не знам как мога да те заслужи. И не знам как да ти обясня. Ти си прекрасна жена, красива и умна и... си по пантофи. Посред зима. Аз имам. Щи ти купя ботушки. Само нека ти разкажа. Дай ми шанс – или нещо такова.

– Коя е Стойка?

– Доведената ми сестра близначка.

– Кой я доведе?

– Приятелят на доведената ми майка. Нека ти разкажа, но не сега. Нека те заведе у дома, премръзнала си.

Сия счупи джуки, удари мастиката и стана. Полата ѝ

остана впита между нежните бузки на изящния ѝ задник.

– Никифоре, дай ми якето бе.

След минута двамата излязоха от Колумбия. Сийка влачеше Кръстьо. Трябваше да знае. Искаше да знае. В очите му имаше някаква момчешка наивност. И защо това оплетено в тел сърце?

Облегнати един на друг, те бавно закрачиха в нощта. Хората се бяха прибрали и гледаха новините. Летяха пред-последните таксита (гепено от песен).

Луната бе застинала. Като мъртво топче, светещо с отражена светлина. Звездите не се смееха. Един лъч се спусна за миг и погали замръзналата посиняла душа на Сийка.

Душата погледна нагоре и си каза: *„Защо да е сама, като може да е с идиот. Защо да е с идиот като може да е сама? Не искам да я боли, а ще я боли. Как ме нервира това момиче!“*

Луната кимна сурово, а една звезда заплака и сълзите ѝ се вледениха и западаха като ефирен сняг. И стана бяло.

Ръка в ръка вървяха Самотата и Самотата.

Да намерят общата си самота. Или може би...

– Бе, каг' повърне два-три пъти ш'със оправи – каза си Сийка, набута два пръста в уста, свирна и спря такси.

И таксито полетя, а Кръстьо мощно захърка на топло.

Докато пътуваха, Сийчето отвори леко джама и прибра тичащата си зад колата посиняла от студ душа и я напъха на задната седалка. Нямахше какво да се залъгва. Поредният парцал, прибран в барбената ѝ къщичка, която започваше да прилича на отрезвително.

Сийка горчиво погледна към отворената уста на Кръстьо, който чудно как не се давеше в слюнка при гръмкото похъркване.

В това време Никифор наля двеста грама домашна, която си носеше за собствени нужди тъй да се каже, понеже не можеше да рискува да пие в Колумбия. Първо, вече не помнеше кое не беше менте, и второ, останалото май все

беше поразредено. Облегна се на мазния бар и зарови глава в шепа.

Мразеше такива неща. Те му напомняха колко бе сам. На, навремето вместо да бяга от Ванчето като забременя, да се крие по село и даже веднъж в плевнята като баща ѝ идва да го търси, сега можеше да си е задомен и да има и внуци дет' се вика.

Десет години работи като гларус по морето и зимьска се криеше в една къща в Сарафово и когато се завърна (защото се наложи и да се пенсионира от тая работа заради ретро вида си), намери работа в едно капанче до гарата като келнер, а после попадна и на Кръстьо.

Един ден преди петнадесет години видя Ванчето на опашка за евтини обувки с красиво момиченце на около дванадесет. Сметна бързо термина на Ваня и разбра.

Седна на една пейка спуснал каскет над челото си (тогава май имаше коса) и загледа детето. Ваня беше видимо съсипана и смачкана, а детето в дрешки втора употреба. Фори посвети доста време да издири къде живеят, намери и училището на детето и често ходеше и обикаляше около оградата да ѝ се порадва ама това докато го арестуваха за воайорство. Когато обясни на полия за какво иде реч, униформеният служител се просълзи и го пусна.

Беше успял да направи снимка през оградата и честичко си я вадеше и гледаше замечаните очи на детето и после блъскаше плешивото си теме в стената. После те изчезнаха, а сега имаше пари, можеше да им помага, ама на...

Понякога си мечтаеше как вратата на Колумбия се отваря и тя идва и го намира, ама и това не се случваше. Та от доста време Никифор живееше сам, ни следа от коцкарския му вид, беше смачкан като чанта от мачкан лак и се напиваше от мъка всяка вечер.

По едно време бе прибрал Цеца, свита жена с детенце на шест, малко кривогледа, ама много изпълнителна. Обаче се изкушаваше да я бие. Понякога де. Понякога след един нощеска, понякога рано сутрин. Как дойде. И тя избяга. Садо-мазото май не ѝ беше в кръвта.

Ей на, сега Кръстьо бе забрал отнякъде това красиво

момиче. Два-три дена при нея да го поизпере, той да я изпетка няколко дузина пъти и после да я зарече.

Даммм, това беше ориста на наша Сийка. Като Кичето, като Софка, като голямата му любов Мима (три седмици).

И с тези вълнения в душата, Никифор се напи, заключи заведението, мина отзад и се просна да спи до касите с бира.

Тъкмо таксито да спре пред Сийкини, тя рязко набра смелост, пресегна се, отвори едното му око и го попита:

– На коя улица си бе, рапон?

Кръстьо в несвяст избълва нещо като:

– „Омайниче“ 22 А, партер ляво.

– Чу ли го? – попита тя таксиджията, той кимна и подкара към „Омайниче“.

„Отивам, мятam го в тях на пода, и се прибирам. Утре ставам, вземам душ, слагам си червените гащи, червените ботушки, червената пола и червената баретка и отивам, правя му една колумбийска вратовръзка, ама първо ще го събудя да знае откъде му е дошло, и край. После отивам при мама, сбогувам се и се мятam на първия излитащ самолет и се махам от тука. Отивам да търся любовта.“

Ей така се заформира планът, който Сийка все още не знаеше, че ще претърпи сериозни промени.

Сега в таксито, Сийка улови един лъч лунна светлина в дланта си, отвори прозореца и погледна към небето. Луната бе наклонила глава настрани и я гледаше като един герой от прочут еротичен роман и с интерес наблюдаваше какво става там долу в това такси. Облаците се гонеха шизофренично по небето, звездите се усмихваха като Джак Никълсън във „Вълк“, вятърът брулеше лицето на Сийка, бузите ѝ порозовяха, после почервеняха, после се вледениха и леденият глас на таксиджията я извади от нирваната.

– Алоо! Тез прозорци са сложени за затваряне бе! И без т’ва ми е настинал вратът.

Сийка послушно затвори, облегна глава назад. Кръстьо бе сложил глава на пазвата ѝ и пускаше лиги, а тя го обърса

с мокра кърпичка. И стигнаха.

Сия извлече луковата глава от таксито, плати, пребърка го за ключ, успя да го вдигне на крака, намери вратата, пусна тялото му пред нея, започна да се бори с ключалката и най-сетне отвори. Намери лампата, светлината я заля. Сийка се огледа, вцепени се, гласът ѝ изчезна, започна да се върти и да оглежда из стаята, стана ѝ много зле, зави ѝ се свят и припадна.

Луната се скри зад един грамаден облак, звездите не се усмихваха, вятърът звучеше все по-зловещо, котка измяука, куче излая, прасенцето на балкона на комшиите изгрухтя, петел се обади отнейде, Кръстьо отвори око, после две, завъртя ги, главата го цепеше яко.

И в този миг осъзна какво се бе случило.

Рипна на крака, почна да обикаля около Сийка ужасен, че голямата му тайна бе разкрита. Крехката му ранима душа не издържа на удара и припадна до Сийка.

След минути или може би часове, никой не знае след колко, Сийка отвори очи. От стената я гледаше Венера току що родена от морските вълни, онази Венера на Ботичели, застанала с божествената си грация върху огромна раковина, но Сийка не знаеше нито че е Венера, нито че е на Ботичели, нито знаеше ху дъ фак из Ботичели. Пред нея в огромни размери, загадъчно осветено от единствената крушка в стаята, се бе изправило невинното, девствено тяло на красива гола жена и с още няколко по-малко голи отстрани, даже едната ѝ подаваше нещо да се понаметне. Беше голямо колкото едната стена, в красива рамка.

Изглеждаше така истинско, че Сийка за малко да припадне пак, но когато се загледа по-внимателно, полета надигна стройното си тяло, полата ѝ се бе усукала около кръста, сините ѝ гащи (още не бе имала време да ги смени) се бяха впили отново в бузките на дупето ѝ, а единият пантоф липсваше.

Стана и с тихи стъпки небрежно прегази Кръстьо, като първо стъпи на адамовата му ябълка, после върху далака, застана за равновесие върху ташаците му и се приближи до стената. Устата ѝ беше отворена, лицето ѝ бе изгубило цвят,

двете окончания на женския ѝ змийски език се бяха оплели и не можеше да обели нито лаф, само стон. Не, това не беше пъзел, това беше гоблен с размери два на три метра.

Жената на гоблена имаше прелестно лице, изящно, нежно и така женствено, косите ѝ се увиваха като змии около голото ѝ тяло, падаха в небрежни къдрици и се поклащаха като водорасли танцуващи с морския вятър.

Сийка не беше виждала такава красота. Бод по бод, някой си бе бол очите да ушие това красиво каре. (Сийка не разбираше от гоблени, а само от психология на гобленарството). Дали Кромидената глава имаше тайно хоби или живееше с друга? На другите стени висяха гоблен до гоблена. „Мона Лиза“ и „Тайната вечеря“ и разни други работи, които ѝ бяха непознати. Имаше малък гоблен на кораб в открито море. И всичко изглеждаше така прозрачно. Сийка се бе пренесла в Ренесанса.

Огледа се из стаята. Беше много чисто, подредено, в единия ъгъл имаше голяма маса с конци. Всякакви видове. Вероятно и игли. На прозорците бяха окачени перденца в цвят на синя слива, личеше че бяха ръчно шити. По первазите бяха наредени малки, кипри саксийки с цветя. Луната надникна и един неин лъч се закачи за перденцето и се заоглежда из стаята. И луната ахна (знаеш ли как ахва луната?), и звездите въздъхнаха, и вятърът спря, и котката навън не мяукаше, дори прасенцето на комшиите затихна. Красотата на Венера, родена от вълните ослепи зимното небе дори очевидци после разказваха как имало прегрупирание около Млечния път, който заел формата на голо женско тяло с коса до сгъвката на коленете.

Сийка закуцуква по един пантоф към кухнята. Там беше чисто, дори стерилно, миришеше на свежо. Една чиния и една лъжица бяха грижовно поставени да съхнат. Отвори вратата на хладилника, в камерата намери бутилка водка, лед, извади и чаша, сипа една голяма, запали цигара, огледа се за пепелник, намери един и се върна.

Приближи се до Кръстьо, поднесе чашата до носа му и той мигом се съвзе. Седна и я изгледа уплашено.

Това, което никой не можеше да предположи за Кръс-

тъо бе, че под неговото сладно тяло и миризма на истински мъж (на пот, уиски и чесън), се криеше един нешлифован диамант. Под защитната му броня на мъжкар, който се млати във всеки един уличен бой, на леко криминално проявен преносител на меки антидепресанти, на един същински Бандерас, се криеше един истински художник, неподправен талант и неговата единствена страст бе иглата. И след иглата – конецът.

Следва секс сцена. Използвай въображението си.

– С кого живееш тук? – попита по-късно Сийка с пресипнал глас.

– Сам.

– А от къде си ги взел тез неща? – попита Сийка и посочи стените.

– Мои са – изчерви се изтрезнелият Кръстьо.

– Ама как твои? Купил ли си ги? – не спираше Сия.

– Не, сам съм си ги правил.

Сийка въздъхна с натежало сърце.

„Тоя е или гей или психопат-гобленар.“

– Гей ли сте, господин Кръстьо? От кога шиеш тези неща?

– От малък. Баба ме научи. Но това е дълга история. Ще ти я разправам друг път.

– А защо го правиш?

– Защо някои четат книги, други ходят на йога, трети на латино танци? Не знам. Винаги съм бил така.

– А „Колумбия“.

– Колумбия е... е, всеки мъж трябва да има лице за пред хората – и откровението му я удари.

Това, което Сийчето не знаеше, бе, че Кръстьо боготвореше една единствена жена и това бе жената в гоблена. И цял живот я търсеше.

А дали я намираше сега?

Сийка стана, зави ѝ се свят от изтощение, взе си гащите от пода, махна съдрания чоропогащник и пред изумелите му очи нахлузи кафявите си хавлиени чорапи и пантофа, взе глобуса и книгата в ръка и тръгна към вратата.

– Не си отивай, имам русенско варено и съм готвил боб – проплака Кръстьо.

– Не, искам да си ида у дома. Нека помисля.

Кръстьо стана гол, в цялата си прелест на олимпийски атлет и се опита да я спре. Тя го погледна като освирепяла бясна кучка и каза:

– Трябва да си ида, нямам контейнер за лещите.

– Ще се върнеш ли?

– Вероятно – каза Сия, усмихна се като Мона Лиза – кисело, и тръгна.

Кръстьо я последва гол по стълбите и по улицата, молеше я да спре, от няколко балкона се чува викове: „Простак!“, „Помощ, нападат жена на улицата!“, и той се принуди да се прибере.

Това, което Сия не знаеше също бе, че за да чука, Кръстьо трябваше да шиє. И да гледа своята Венера.

Това, което Кръстьо не знаеше, бе, че Сийка продължи да ходи по тъмните улици на неприветливия град, стискаше гащите си в ръка, заедно с глобуса и книгата, и едва на разсъмване стигна до дома си. Първите слънчеви лъчи огряха изтерзаните ѝ от безсъние и умора очи, краката ѝ бяха разкървени от ходене, беше гладна, жадна, кална. Слънцето видя как от пяната на един бял пухкав облак се роди една истинска жена, стъпила с нежните си крака върху раковината на любовта... И се усмихна и я погали и я залюля напевно и нежно. И за първи път Сийка не падна на третото стъпало, а върху последното, но не ѝ пукаше.

Отвори дома си, барбената ѝ къщичка ѝ се стори топла и приветлива. Направи си четворно кафе и седна в леглото стиснала гащите в ръка. Пред очите си виждаше онази лучена глава, а в себе си усещаше пулсираща мека болка, а душата ѝ седна на лаптопа и намери картината, която бе направила тази нощ възможна.

Докато Сийка вървеше босонога и белонога из призрачния град, Кръстьо се прибра у дома гол, седна гол на стола, извади игла, конец черен като душата му и парче канава и тъкмо да се захване с управление на стреса и умората,

когато на вратата се звънна. Зората не беше пукнала, навън бе тъмно като в кокошо дупе, луната тревожно гледаше към изтока и чакаше зората като осъдена на смърт.

Кръстьо я погледна и за секунда се замисли за смъртното наказание, сложи боксерките си (без да иска задното отпред) и хукна към вратата с надежда че ТЯ се връща.

Пред прага обаче не беше кой да е, а комшийката Жозефина Сливкова. Тя беше от старата градска аристокрация и от доста години (над десетилетие) продължаваше упорито да празнува четиридесетия си рожден ден. Във фейсбук бе сложила снимка на щерка си от времето преди да се омъжи и скапе тотално, и имаше много виртуални приятели от противоположния пол. Тя беше „safe fuck“ – от доста време тъй да се каже, беше преминала фертилна възраст, но желанието за допир (мъжки и чужд ако може) я гореше така, както огънят е горил Жана д'Арк на кладата.

Мъжът ѝ странно защо си беше бил камшика преди *n* на брой години.

Понеже я мъчеше безсъние, бе чула дивашките стонове на двамата влюбени, после бе видяла как Сийка изчезва в нощта, после метна дълъг и сладен поглед върху голия торс на Кръстьо и вече не можа да се спре. Ето как се оказа пред вратата му.

Когато Кръстьо отвори, очите му се залепиха върху необозримия бюст на Жозефина така както муха се залепва на лайно и потъва в него. Деколтетото на комбинезона ѝ (преди бял, сега... как му казват? Мръсно бял?) разкриваше едно огромно количество плът, а наметнатия пухкав халат в седемдесет нюанса червено беше небрежно открехнат до пъпа, едно копче стискаше напирещата маса мас и от там надолу плътта дишаше свободно.

Жозефина бе махнала ролките набързо и косата ѝ напомняше перука на ирландски съдия. Като цяло имаше вид на пудел с ярко червило.

– Ъъъъ... добро утро, госпожа Сливкова. Мога ли да ви бъда полезен?

– Господин Биков, предположих, че не спите, та да ви покания на чаша кафе с прясно мляко. Да си побъбрим така...

за нещата от живота...

– Ами, то... тъкмо се канех да взема вана...

Жозефина преглътна около половин литър слюнка и мина в атака:

– Да ви правя компания?

– Много благодаря, но аз не съм сам... ако ме разбирате – измънка Кръстьо, като имаше предвид, че беше минал във фаза яко раздвоение на личността.

– О, пардон, мислех, че младата дама си замина.

– Метафизично да, но не и метафорично – не че някой от двамата знаеше кое какво значи. Жозефина едва не припадна при тези силни думи, но се съвзе бързо и пак атакува:

– Да направя банички за закуска да хапнем след като си вземете вана?

– О, да – каза Кръстьо, усещайки тласъците на як алкохолен глад. – Толкова е хубаво това усещане...

– Да? – почти истерично и с надежда викна Жозефина Сливкова.

– Усещането, че съм край баба си. Ще мина след час.

Той се усмихна вежливо, затвори вратата, напълни ваната с вряла вода, пусна се в бялата пяна и си помисли: „*Каквото и да ми коства, това момиче ще е мое. Тя е моята Венера. Ям баниците и отивам да я търся. Да си напомня да купя цветя.*“

А Жозефина Сливкова стоя дълго пред вратата, червилото ѝ избеля, бюстът ѝ се свлече, очите ѝ се напълниха със сълзи, къдриците ѝ паднаха, едната изкуствена мигла се свлече и лицето ѝ придоби изражение на ударено и наристано старо куче. После тихо се върна в празния си дом, седна и отвори една книга – същата книга с вратовръзката на корицата, която Сийка по небрежност бе купила предния ден, прочете девета глава и стана да сложи баницките с тежка въздишка. Преди това залепи миглата и сложи девет пласта червило за късмет.

В това време Сийка вече бе стигнала дома си и се бе намушкала в топлото си барби легълце, свила стройното си тяло на нещо като топка, с невидящи очи вперени в картината на Венера родена от вълните.